

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

„Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is!”

Isten mindenható. Amit akar, mind megcselekedheti. — Sokan félelmetesnek látják ezt, mert ösztönszerűleg érzik, hogy méltók volnának arra, hogy Isten lesújtson reájuk és megsemmisítse őket. Valóban ezt érdemelnénk meg mindannyian! — Azonban Isten nemcsak szent és mindenható, hanem irgalmas és nagykegyelmű is, aki nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.

I. Tim. 2: 4-ben is világosan meg van írva, hogy Istennek az az akaratja, hogy „minden ember üdvözljön.” Arra pedig, hogy ez miként mehet végbe, kaphatunk útbaigazítást Ján. 6: 40-ben. Az Úr Jézus maga mondja: „Az pedig annak az akaratja, Aki elküldött engem, hogy mindannak, aki látja a Fiút és hisz a hitében, örök élete legyen.”

Isten az Ő országába, — az üdvösségbe, — akar befogadni minket. Mivel pedig bűneink miatt ezt nem vihette véghez másként, elküldötte egyszülött Fiát, hogy kereszthalálával megváltson bennünket a bűntől. Aki hisz a Fiúban, — aki azt, amit Ő nyújt: a bűnbocsánatot, a megszentelődést, a bűneinktől, a világtól és önmagunktól való teljes szabadulást hit által elfogadja, — annak örök élete van.

Sajnos, a balga emberi szív olyan igen nehezen érti meg, hogy mi az igazi java. A világban és annak örömeiben keresi boldogságát és azt véli, hogy ami ezektől visszatartja, az bántódására van. Tiltakozik, zúgolódik a kudarcok, nehézségek, szenvedések ellen, — pedig ezekkel Isten oda akarja elvezetni, hogy megismerje a maga bűnösségét, tehetetlenségét és megnyiljék Az előtt, Aki segíthet rajta.

Isten ugyanis csak akkor viheti véghez életünkben az Ő akaratát, ha mi engedünk Neki. A mi ellenállásunk határt szabhat az Ő munkájának. S így, bár üdvözíteni akarna és tudna minden embert, mégis a lelkek milliói mennek a kárhozatba, mivel nem akarnak hinni Megváltójukban.

A mennyben mindenki ismeri Isten végére mehetetlen szeretetét, — azért örömmel engednek minden szavának. Oh, bár mi is megértenénk az Ő hozzánkvaló nagy kegyelmét és így kérnénk a magunk és a világ számára: „Legyen meg a Te akaratod!”

Ézsaiás könyve.

(2)
A ma 66 fejezetből álló könyv anyagát Ézsaiás bizonyára csak Izrael bukása, 722. után kezdte írni. Illés és Náthán próféták nem írtak. A próféták elsősorban szóbeli bizonyoságtézők voltak. Régebbi nevük: „lát-nok”, inkább a módra vonatkozott, ahogy az Isten-i kijelentéshez jutni szoktak. Az írásra az által került a sor, hogy rendszerint visszautasításban volt részük. A később bekövetkező eseményektől saját igazoltságukat várták s ezért a lelkek ébresztése céljából jónak vélték beírni bizonyoságtételeiket. Így volt ez Ézsaiásnál. Kedvezett az írásban való megrögzítésnek az is, hogy a visszautasítás idejét csendes visszavonultságban éli át. Kialakul ugyan egy kisebb tanítványsereg körülötte, de a velük való időt nem politikai pártoskodásra, hanem a prófétai kijelentésekben való elmerülésre s azok továbbszövésére használja fel.

Ézsaiás könyve két nagy félre különül. Az elsőhöz tartozik az 1—39. fejezet. Az egyébként nagyon változatos rész egységét az biztosítja, hogy benne a történeti háttér az az idő, amelyet még maga Ézsaiás átél. Ezzel szemben a 40. fejezettől végig tartó rész történeti kerete másfél évszázaddal későbbre visz. Mi sem természetesebb, minthogy a kritikusok arra gondoltak, hogy ez a rész már nem is Ézsaiástól való. Jóval később élt ismeretlen személy: ú. n. Második Ézsaiás írta. Sőt nem is csak ez! Az utolsó két fejezet még később egészen más, egy Harmadik Ézsaiás műve! — Pár év előtt ez volt a divatos felfogás. Ma már azonban sokkal elfogadhatóbb az a magyarázat, mely szerint lényegében az egész könyv Ézsaiás próféciáját tartalmazza. A hang és a prófétai világosság annyira egy, eredeti s szinte merészen nagyszabású, hogy egy gyáva toldozgató nem tudta s nem mertte volna azt alkalmazni. Valószínű

ellenben az, hogy Ézsaiás próféciájának anyaga az ő tanítványainak kezébe került s ez a próféta-iskola őrizte meg a nagy összeomlás idején a maga egészében. Nincs semmi megmagyarázhatatlan így abban, hogy ezek a későbbi részek is Ézsaiástól valók.

A 40. fejezettől a közvetlen történelmi elem egészen csekély. A fogság bekövetkezése, a fogság alatti helyzet képe, az abból való szabadulás útja, mind olyan dolgok, melyekbe Ézsaiásnak lehetett előre betekintése. Nem volt-e ily széles látóköre; nem volt-e az akkor szereplő népeket behatóan ismerő ismerete; másrészt nagy prófétikus lendületekre való készsége s ami a legfőbb: az Urral igen mély lelki közössége? A nehézség csupán Cyrus nevének alkalmazásánál mutatkozik.

De a magyarázat itt sem tanács-talan. A 40. fejezetből Ézsaiásnak a Messiás mindjobban előtérbe lépő alakja mellett még egy titokzatos alakja van. Ez a titokzatos alak, mint politikai felszabadító szerepel a jobb jövő kibontakozásánál. Személye szintén méltóságos, hisz Isten hatalmas eszköze, de a Messiásától egészen elkülönül s jelentőségében jóval mögötte marad. Már most az a prófétai iskola, mely Ézsaiás hagyatékát őrizte s a kibontakozás boldog korszakát megérte, e politikai felszabadító-nak megtestesülését az épen trónra lépő Cyrusban vélte felfedezni. Így kerülhetett Cyrus nevének a lényegét egyébként nem érintő alkalmazása egész joggal Ézsaiás könyvébe.

Fokozta ezt a jogot még más is. Ézsaiás már könyvének első felében, az egész ótestamentomban szinte szokatlan módon igen előkelő helyet biztosít a pogány népeknek. Könyve csak úgy ragyog a föld összes nemzetei számára üdvöt hirdető, tiszta evangéliumi ígéretekkel. Úgy, hogy ez alapon újból kivívja magának Ézsaiás azt a dicső nevet, hogy valóban senki nála jobban nem volt az ótestamentum evangélistája. G. A.

Te vagy a harmadik?

Előttem egy orvosi könyv és a következőket olvasom: „A malária kifejlődéséhez három tényező szükséges. Egy maláriás beteg, egy szúnyog és egy egyén, akibe a szúnyog beviszi a fertőzést.” Egyszerű, száraz orvosi megállapítás, egy rég ismert tény, ami most különösen szól hozzám. Tehát nem kell elmenni mocsaras vidékre, ahol száz meg száz anopheles szúnyog oltja be a fertőzést az emberi szervezetbe, mely fertőzés sok erős ember egészségét ásta már alá. Egy szúrás — és izmos, erős, harcedzett katonák roskadtak össze Albániában és más vidékeken. A hatalmas rázóhideg levette őket lábukról, míg az orvosi tudománynak nem sikerült a malária plasmodiumot kininnel megölni. Óh, de hányszor jön most is későn a segítség, vagy mond csődöt a tudomány és hány fakó, beesett arcú, munkaképtelen maláriás beteg hirdeti az emberi bölcsesség véges voltát! Hány misszionárius kénytelen otthagyni munkaterét, vagy esni áldozatul a gyilkos kórnak.

Egy kedves beteget látok magam előtt. Mosolygó árcsal, Ura iránti nagy hálával végezte ápoló munkáját, újírtott testi segítséget és lelki vigaszt a kórterem súlyos betegeinek, kik közt egy maláriás beteg is volt. A beteg gyógyultan kiment és nemsokára a mosolygó piros arcú testvér az ágyba került. Orvosai nem tudták először megállapítani baját. A piros arc rózsái eltűntek, a magas láz napról-napra fogyasztotta a beteg erejét. Ki gondolt volna arra, hogy itt ezen a maláriamentes vidéken valaki maláriában megbetegedjék? A betegség haladt tovább, a tünetek mindjobban erősödtek, míg a vérvizsgálat kétségtelenül meg nem állapította a maláriát.

Ime, egy az életből vett példa, mely megerősíti a tudományos megállapítást. A három tényező megvolt. A fertőzés megtörtént.

*

Mily sokan vannak az emberi életben, akik arra hivatkoznak, hogy ők soha nem mennek el olyan helyekre, ahol ki vannak téve a bűn fertőzésének! Hisz alig mozdulnak ki a házból, vezetik a háztartást, gondozzák gyermekeiket, vagy végzik hivatali teendőiket! Hány anya bízik a gyermeke, leánya vagy fia ártatlanságában és utasítja vissza a jóakarátú figyel-

Csendbe légy!

— Kröker Jakab —

Csendbe légy, az égi kertész
Hogyha kést kezébe vesz,
Mert még rajtad annyi sok
[vad

Fattyúhajtást észrevesz.
Nem hiába fog sebezni,
El nem késik s nem siet,
Vessző úgy hoz sok gyümölcsöt,
Hogyha hullat könnyeket.

Csendbe légy, ha Jézus
[egyre
Szitja szenvedés-tüzed,
S nem ragad ki abból,
[inkább
Mélyebben belévezet.
Megtisztít így minden
szennytől,
Mely fehér ruhára szállt,
Az arany fényes csak úgy
[lesz,
Hogyha tűzpróbát kiállt.

Csendbe légy, az égi főpap,
Hogyha oltárára hajt,
És a szenvedés s gyalázat
Bélyegét kell hordni majd.
Vele együtt megfeszítve
S föltámadva lépj oda,
Mert ki teljesen övé volt,
Arra vár csak korona.

Ford. Vargha Gyuláné.

Oroszlánok közt.

Elveszett ember vagyok — mondta egy angol tiszt, akinek sok gúnyt és megaláztatást kellett a hitéért szenvednie. Ezt meghallotta a híres afrikai utazó és megáldott életű misszionárius, Livingstone. „Elveszett ember!” — mondotta. „Ezt senkinek sem szabad mondania, Aki az Urat ismeri.” Megmutatta a

tisztnek a karjain levő hegeket, amelyek oroszán karmoktól származtak és így szól: „Egy néger falut állandó veszélyben tartott egy öreg oroszán. Elhatároztam, hogy segítsek a falu lakóin és néhány négerrel kimentem és megkerestem az oroszánt. Rálöttem, de a golyó csak megsebesítette és nem ölte meg. Az oroszán rám vetette magát és a földre rántott. Az én négereim elszaladtak és ott hagytak engem. Az oroszán szemébe néztem és éreztem a forró lehetét. Emberi számítás szerint elveszett ember voltam. Ekkor az egyik menekülő néger olyan mozdulatot tett, mint aki lőni akar. Az oroszán rögtön eleresztett és a néger felé rohant és rávetette magát egy másik négerre, aki lándzsával védte magát. Azután a vérvesztésgőtől erejét veszítve össze-rogyott.

Így menekültem meg és tudom, hogy az oroszán karmai között fekvő sem voltam elvesztve. Isten még akkor is segíthet.

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, kiknek előfizetése június végével lejár, — sziveskedjenek azt a mellékelt utalványon minél előbb megújítani, hogy a lap küldésében fennakadás ne legyen.

meztetést: „Hová gondol, az én leányom nem olyan, aki eljár akárhova, az mindig itthon van, csak a barátnőivel érintkezik és olvas!” Ha figyelmeztetik arra, hogy eressze el gyermekét biblia-órára, felháborodva jelenti ki: „Minek az én leányomnak megtérni, az nem bűnös, menjen oda az, akinek van mit megbánni!” — Óh balga, elvakult anyai szeretet! Vigyázz! a tudomány tétele lelki életre is vonatkozik: Nem szükséges más, mint három tényező: a maláriás egyén, a szúnyog — és a te gyermeked, vagy te, kedves olvasóm. Nem kell elmened a rossz társaságba, nem kell elmenned a maláriás vidékre. Dehogy, — csak maradj otthon! Elég, ha te ott vagy és ott van a szúnyog. A szúnyog elvégzi a többit és beléd oltja a fertőzést. A leányod otthon ül és kezébe vesz egy könyvet, olvassa mohón, le sem tudja tenni, úgy érdekli. — Nem hallod a szúnyog zümmögését? A fertőzés a nyomtatott betűn keresztül megtörtént. Mit tudod te apa, te anya, hogy a könyv betűi honnét viszik be a fertőzést leányod lelkébe? Te majd csak a lázat látod és jó, ha meglátod és nem csak akkor veszed észre a bajt, ha már késő az orvosság. Óh, hogy futsz ilyenkor a segítségért, hogy kapkodsz fűhöz, fához, talán még a biblia-órára is eleresztenéd a gyermekedet!

Csak a barátnőivel érintkezik . . . Óh hány nő, hány férfi ül otthon, vagy a hivatalában és munkája közt csak néhány szót beszél a látogatójával, vagy a munkatársával és hány rettenetes tragédia lett már néhány röpke szó eredménye. „Egy fiatal asszony előbb megölte gyermekét, majd a folyóba ugrott.” Pedig csak néhány szót mondott neki valaki a férjéről, amit elhitt.

„A felvidéken egy egész sereg apa hagyta ott övéit, biztos kenyerét és döntötte romlásba családját, mert valaki azt mondta, hogy mérhetetlen kuruc kincs van elásva egy kelemen-hegyi barlangban.” — Csak néhány szó volt és sok család várja éhezve haza a délibábot kergető, megcsalt apát.

„Egy anya” — ez mind egy ujság hasábjairól kikerült hír — „odaadta utolsó fillérjét, mert fogházban levő fia állítólag éhezett és a csaló hírvívő elmulatta az özvegy megtakarított pénzt.”

Nem hallod a fuldokló asszony sóhajában,

az éhező gyermekek sírásában, az özvegy panaszában a szúnyog szárnylebbenését? Csak egy elejtett szó, egy röpke hír, csak egy szúnyogcsípés és a szúnyog hozza, viszi a fertőzést, oda a házadba, a szobádba, a szíved legelrejtettebb zugába. „A nyelv kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát”, mondja az Irás: „Ime, csekély tűz, mily nagy erdőt felgyújt.” (Jak. 3:5.)

„Csekély tűz . . . nagy erdőt felgyújt.” Mire nem képes az emberi nyelv, mely többet árt a világ összes maláriával fertőzött szúnyogjánál. És a tűz terjed és veszi áldozatát egyaránt a gazdagok, előkelők és a szegények közül: A királykisasszonytól, az egyszerű mosogatólányig, az előkelő angol ladytól, a szegény, sötétségben élő kínai lányig. A nyelv, beoltja a hiú dicsvágyat, a büszkélkedést, a féltékenységet, irigységet, önzést, könnyelmű gondolatokat és a kétségbeejtő tépelődést a balga emberi szívbe. A nyelv bűne rohamosan terjed, ennek nem szab határt országhatár, sem családi szentély, nem ismer különbséget férfi, nő, gyermek és aggastyán közt. A malária terjed, a betegség pusztít, de hol van az a malária, mely annyi áldozatot szedne, mint a rossz könyv és az emberi nyelv?

„A malária ellen csak a szúnyogok távol-tartása (szúnyogháló, stb.) segítene — mondja az orvosi könyv — de minthogy ezt keresztül-vinni tökéletesen nem lehet, kénytelen a veszélyeztetett lakosság a malária elleni védekezés miatt állandóan kininnel élni.”

Kedves Olvasóm, a lelki szúnyogok ellen még kevésbé tudsz védekezni. De nincs az a szúnyogháló, mely úgy körülvenne, mint Isten Igéje és nincs az a kinin, mely olyan óvszer volna számodra, mint az imádkozás. Élj vele szüntelenül, napról-napra, ne hagyd el egyszer sem! Először keserű lesz számodra az orvosság, sok, eddig nyitott kapu fog előtted becsukódni, sok, eddig keresett élvezetről kell lemondanod, de meglátod, Isten Igéje feltétlenül hat a fertőzés ellen és ha már benned volt a méreg, a hidegrázás megszűnik, meggyógyúlsz és boldogan áldod az „Áldott Orvos”-t, Aki pillanatnyi könnyű szenvedéssel „igen-igen nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.” II. Kor. 4:17.

Dr. F. M. dt.

Az istentagadó.

Egy szegény béna ember két mankóra támaszkodva ment keresztül a sáros kocsiúton. Egy durva ember kiütötte mindkét kezéből a mankót és amikor a béna tehetetlenül a sárban feküdt, nevetve tovább ment. Nem nagyon közönséges és durva ez? Ez az istentagadó jellemző képe, aki gúnyolódásával mások hitét elveszi. Nevetve megy tovább, míg az, aki bűnével és terheivel nem tud többé odamenni a kegyelmes Atyához, kétségbeesve vergődik a földön.

Egy könyv sem tudta a számomra eddig azt a vígaszt adni, mint ez az Ige: „Még, ha a halál árnyékának a völgyében járok is, nem félek a gonosztól.”

Kant

Aki imádkozás nélkül jár a világban, az hasonlít ahoz az emberhez, aki egy házban tartózkodik, anélkül, hogy köszöntené a ház urát. Keresztül menne a kerten és nem tudná, hogy ki ültette azt. Emberek, akik nem tudnak imádkozni szellemi szegénységben élnek, bármennyire okosak és szellemesek különben.

Raumann

KÜLMISSZIÓ

Az öreg Li.

Kína Shansi nevű tartományában megtért egy öreg ember, akit Linek hívtak. Nem sokkal azután nagyon megragadta egy prédikáció, amely arról szólt, hogy a kapzsiság is bálványimádás. Felhagyott a bálványimádással, — óh milyen rettenetes, ha a kapzsiság révén újra beléésik. Inkább ne legyen semmije se, de bálványimádó nem akar lenni. Kis házát és földjét az öccsének adta és azontul csak az Evangélium hirdetésének élt. Lakást és ételmet mindig azoktól kapott, akiknek szolgált az igehirdetéssel. Isten megáldotta Li munkáját és évek múlva egy kápolnát építhetett és egy otthont, mely ópiumszívók megmentésére szolgált. Ehez természetesen pénz is kellett és az öreg Li napról-napra csodálatosan megtapasztalhatta az Úr gondoskodó kegyelmét. Egy napon minden készletének a végére jutott, üres volt a háza és pénze sem volt. A hite nehéz próba előtt állott.

A falu nagy bálványtemplomában volt Li egyik rokona, mint pap. Ez időnként adott neki kenyeret és rizst. Ilyenkor Li azt szokta mondani: „Az én mennyei Atyám kegyelme!”

A pogány pap így válaszolt: „Azt szeretném tudni, hogy mi köze van ehhez a te mennyei Atyád kegyelmének. A rizs az enyém. Én viszem neked. Ha nem vinném, éhen kellene halnod a te mennyei Atyád gondoskodása mellett.”

„Az én mennyei Atyám mondja neked, hogy gondoskodjál rólam” felelt az öreg Li.

„Majd meglátjuk, mi lesz veled, ha én nem hozok rizst?” — mondta a pap és elment. Két hétig csakugyan távol maradt, dacára annak,

hogy belső indítást érzett, hogy elmenjen öreg rokonához.

Ebben az időben épen nagyon szűkösen ment az öreg Linek. Elérkezett egy nap, amikor nem volt semmi enivalója, sem pénze, hogy kenyeret vehetett volna. Kamrájában térdelve öntötte ki szívét menyenei Atyja előtt. Tudta, hogy Atyja nem fog róla elfeledkezni. Kérte, hogy az Ő neve dicsőségéért ne engedje a rokona előtt megszégyenülni.

Imádkozás közben különös zajt és szárnycsattogást hallott az udvar felől és mintha valami a földre esett volna. Kiment, hogy megnézzé, hogy mi történt. Néhány kócsag hadakozott egymással a levegőben, hogy a zsákmányt elragadják egymástól. Abban a percben, amikor felnézett, egy darab zsíros disznóhús esett a lába elé. Az egyik menekülő madár ejtette el. Hálásan vette fel Li a váratlan adományt, miközben így szólt: „Az én menyenei Atyám kegyelme!” Széjjelnézett, hogy mi esett le, mielőtt kiment és egy nagy darab kenyeret látott a földön. Azt is egyik madár ejtette el.

Hálától túlaradó szívvel gyűjtött tüzet az ebédfőzéshez. Mialatt a hús főtt, belépett a bálványpap: „Hogy gondoskodott rólad a menyenei Atyád?” kérdezte gúnyosan miközben a magával hozott rizst eldugta. „Jöjj és nézd meg!” — mondta mosolyogva az öreg ember és a fazékra mutatott. A pap meg volt róla győződve, hogy az egy fazék víz, de a gyanus szagtól kíváncsivá téve, mégis leemelte a fedőt. „Honnét kaptad ezt?” — kérdezte meglepetten. — „Mennyei Atyám küldte” — felelte az öreg Li. „Ő a szívedre helyezte, hogy időről-időre hozz nekem rizst, és amikor nem tetted meg, könnyű volt Neki más úton gondoskodni rólam.”

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Júl. 1. Zsolt. 107 : 33—43. *II. Sám.* 19 : 1—10. Dávid túlságosan átadja magát az Absolon után való bánatnak, azért az Úr gondoskodik róla, hogy Joáb személyében legyen valaki, aki őt ezen a ponton megintsi. A szeretteinkért való bánatnak nem szabad oly nagy helyet engedni szívünkben, hogy ott a szomorúság túlhaladja és elnyomja azt az örömet, amelynek Isten gyermekei szívéből sohasem szabad eltávoloznia, az Úrban való örömet. Még akkor sincs jogosultsága a túlzott bánkódásnak, ha valaki olyant veszítettünk el, aki nem hálátlansággal keserítette meg életünket, hanem hűségével és szeretetével boldoggá tette azt. Szívünk középpontjában, öröm és bánat közt egyaránt az Úrnak kell maradnia.

Júl. 2. Ján. 11 : 17—36. *II. Sám.* 19 : 11—24. Dávidon is beteljesült az, amit Isten az Ő ígében sokkal később ígért a filadelfiabeli gyülekezetnek, az Ő ellenségei felől : „Imé, azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leborúljának a te lábaid előtt és megtudják, hogy én szerettelek téged.” (Jel. 3 : 9 b) Séméi megszégyenülve látja, hogy az Úr Dávid mellett van s bűnbánólag kér tőle bocsánatot. S Dávid úgy cselekszik, mint ahogy az Isten gyermekeihez illik, mint ahogy ma is kell cselekedni mindazoknak, akik magokat Isten gyermekeinek vallják, megbocsát a bűnbánónak.

Júl. 3. Ján. 11 : 37—46. *II. Sám.* 22 : 1—17. Milyen nagynak látja Dávid az Urat! Nagynak irgalmasságában és szeretetében és nagynak haragjában és búsulásában. A természetből vett képekkel igyekszik festeni az Úr nagyságát, de maga is érzi s nekünk is éreznünk kell, hogy azt még ezekkel a hatalmas, szemmel látható képekkel sem lehet méltóan rajzolni és kifejezni. Isten oly nagy, hogy mindaz, ami látható, csak halvány visszatükröződése az Ő lelki nagyságának. Hajoljunk meg alázattal ez előtt a nagyság előtt.

Júl. 4. Ján. 11 : 47—57. *II. Sám.* 22 : 17—32. Mily boldog a nyugodt lelkiismeretű ember! Nem fél még akkor sem, ha ellenség támadja, mert tudja, hogy nagyobb annak az ereje, aki mellette van, mint azoké, akik ellene vannak. Bizonyos benne, hogy az Úr ismeri az ő szívét, s igazságosan és szeretettel fog vele elbánni. Tudja, hogy az Úr erőfő fog adni neki, hogy minden körülmények közt meg tudjon állani és győzedelmeskedni tudjon. Kell-e ennél több?

Júl. 5. Ján. 12 : 1—11. *II. Sám.* 22 :

33—51. Dávid örvend azon, hogy ellenségein győzedelmeskedni fog, de nem a maga ereje által akarja ezt véghezvinni. Többször bebizonyította már, hogy meg tud, bocsátani ellenségeinek és meg tudja kímélni. Gondoljunk vissza Saulra, Séméire. De tudja azt is, hogy az Ő ellenségei tulajdonképpen az Úrnak ellenségei, s Ő, mint gyarló és bűnös ember megbocsáthat embertársainak, de a szent és igazságos Isten nem hagyhatja büntetlenül azokat, akik Ő ellene kitarólan és fel nem tartóztathatólag lázadoznak. Isten nagy kegyelmi időt ad minden bűnösnek a megtérésre, de aki föl nem használja a kegyelmi időt, az haragot gyűjt a maga fejére a bosszúállás napjára.

Júl. 6. Ján. 12 : 12—19. Zsolt. 1. Dávid itt újból leszűri a maga tapasztalatait azoknak a boldogságáról, akik Istennek útjain járnak s ellenállanak a gonosznak. Milyen szemléltető képből van itt elénk állítva Isten szerető és engedelmes gyermekeinek, s másfelől az Istennek ellenálló, engedetlen embereknek a sorsa! Az Isten gyermekeinek élete gyümölcsöző élet, amelyen az Úrnak áldása van. A gonoszoké pedig hiábavaló, haszontalan élet, amely itt a földön nem hagy áldást maga után, odaát az örökkévalóságban pedig ítélet alá esik. Nem könnyű-e a választás?

Júl. 7. Máté 5 : 20—26. Róm. 6 : 3—11. Máté 21 : 28—32. Csel. 8 : 26—38. Mindnyáján bűnbocsánatát szorultunk, mert mindnyáján bűnösök vagyunk. De hogy adhatna Isten bűnbocsánatot azoknak, akik nem hajlandók embertársaikkal békességben és szeretetben élni, hanem haragusznak rájuk, sokszor ok nélkül és gyűlölködnek velők, a megbocsátásnak minden készsége nélkül? Ha Istentől bűnbocsánatot akarsz nyerni, rendezd elsősorban embertársaddal való viszonyodat, természetesen amennyire az rajtad áll, mert ha a harag és a gyűlölködés a másik oldalon van, akkor egyebet nem tehetsz, minthogy azt türelemmel és csendes szívvel hordozod. Ha a jó viszony a másiknak az ellenállása miatt lehetetlen, akkor azért a felelősséget az a másik hordozza.

Júl. 8. Zsolt. 108. *II. Sám.* 24 : 1—10. Dávidnak ez a cselekedete, hogy most a népet megszámláltatja, tulajdonképpen bizalmatlanság az Úr iránt. Félt, hogy az Úr nem fogja őt megsegíteni, s nem tudja leverní a nálánál hatalmasabbnak látszó ellenséget. Az Úr itt sem hagyja Dávidot

figyelmeztetés nélkül, s megint Joábot, a kemény, szokimondó embert hasznája föl eszközül. De Isten gyermekei sem értik meg mindig a figyelmeztetést. Dávid nem az Urat hallja, csak Joábot, akinek szavánál az ő szava, a király szava, hatalmasabb, s amit ő elgondolt, annak meg kell történnie. Nem tesz-e ma is így Istennek sok gyermeke? S belátja és megbánja-e legalább utólag a bűnét, mint Dávid ezúttal is cselekedte?

Jul. 9. Ján. 12:20—33. II. Sám. 24:11—25. Az Úr az Ő igazsága és szentsége szerint nem engedheti el Dávidnak a bűntetést, de irgalmassága szerint választást enged neki a büntetés módjai közt. Dávid azt választja, amelyekben egyedül és közvetlenül az Úrral van dolga, nem emberekkel. Bizony legnehezebb, mikor az Úr emberek által ostoroz bennünket. A betegséget, a gyászt könnyebben, nyugodtabb szívvel elviseljük, jobban Isten kezéből tudjuk venni, mint azt, ha emberek gyűlölködése, bosszúállása fordul ellenünk. Hiszen ha az Urért kell tőlük szenvednünk, akkor nincs baj, s akkor könnyű is az elhordozás, de ha mint itt Dávidnál is, a saját bűnünkkel vontuk magunkra ezt a szenvedést, akkor jó ha megvizsgáljuk magunkat s megalázkodunk. S ha így teszünk, akkor ez a szenvedés is javunkra fog válni.

Jul. 10. Ján. 12:34—43. I. Kír. 3:1-15. Aki Isten akarata szerint kér, az többet is kap, mint amit kér. De tanuljunk meg Isten akarata szerint kérni: önzetlenül, alázatosan, hittel; hátsó gondolat nélkül. S ne feledjük el, amit Salamon is legelső helyre helyezett, a hálaadást. Aki megtanult Isten akarata szerint imádkozni, annak már egészen bizonyosan van a multban is, amiért hálát kell adnia. Legyen tehát a sorrend ez: hálát adni az elvett és ezután elveendő javakért, és ezután kérni. Aki így tanul meg kérni, az csodákat fog tapasztalni.

Jul. 11. Ján. 12:44—50. I. Kír. 5:1—14. Salamon jól kezdte a maga uralkodását. bölcseséget kért az Úrtól, s miután ezt megverte, jól is folytatta a munkát. Az első amibe kezd az, hogy házat építsen az Úrnak. Ehez is alázatossággal fog. Tudja, hogy segítőtársakra van szüksége, s tudja hogy Hiram és emberei jobban értenek bizonyos dolgokhoz, mint ő és az ő emberei. S ezért siet ezt a segítséget igénybe venni. Hiram is bölcs és alázatos ember s így semmi akadályja sincs annak, hogy köztül teljes békeesség legyen. A bölcsesség és az alázatosság mindig elkészítik a békeesség útját.

Jul. 12. Péld. 1:1—10. I. Kír. 5:15—6:14. Milyen nagyszabású munka volt ennek a templomnak az építése! És mégis úgy ment végbe, hogy semmi nesz sem hallatszott munka közben (6:7.) hanem teljes csendben ment az végbe. Így kellene az Úr lelki templomának is épülnie, így kellene az Isten országának munkájának is folynia. Hatalmas munka, s még sem szabad zajjal és feltűnéssel végezni. hanem csendben, szent nyugalomban és békeességben. Ha igazán a Szent-Lélek által végezzük, így fogjuk végezni.

Jul. 13. Péld. 2:1—10. É. 62:6—12. Mi a feladata az Isten országában az örizőknek? Az, hogy ne hallgassanak, hanem szüntelenül imádkozzanak. Az Úr tudja, hogy mit akar cselekedni, s véghez tudná ezt vinni nálunk nélkül is, de Ő bennünket munkatársaivá akar avatni, s megszabja munkakörünket is. Imádkozni (6. vers) és dolgozni azon, hogy a kereső, vágyakozó lelkek előtt nyitva álljon az út (10. vers) s szent étellel bizonyoságot tenni arról, hogy Isten megváltott népe vagyunk. (12. vers).

Jul. 14. Máté 9:35—38. Róm. 6:19—23. Márk 4:26—29. I. Tim. 6:6—12. Milyen becses dolog az emberi test, s mégis mennyi rosztól föl lehet használni, ha valaki visszaél vele. Ha valakinek lelke a bűné, akkor annak egész teste is, minden tagja a bűnnek szolgál. Mily fontos ezért, hogy lelkünket az Úrnak adjuk, hogy testünk is az övé lehessen. S ne is akarjuk a kettőt egymástól elválasztani, hanem ha lelkünket átadtuk, adjuk át fenntartás nélkül testünket is, minden egyes tagjával egyetemben. Szemünk ne kacérkodjék a földi dolgokkal, fülünk ne legyen nyitva megtévesztő beszédek előtt, nyelvünket ne eresszük szabadjára és így tovább, Milyen felséges ígérte van köte az ilyen teljes átadáshoz. A gyümölcs a megszentelés, a vége az örökélet.

Jul. 15. Zsolt. 111. I. Kír. 8:1—11. „Az Úr dicsősége töltötte vala be az Urnak házat.” Ez azért volt lehetséges, mert minden az Ur akarata szerint ment végbe. Salamon teljesen az Ur vezető keze alatt volt, így ő is az Ur akarata szerint tudta vezetni a maga népét, s annak mindazokat a tagjait, akiknek valami részök volt a templomszentelés előkészítésében. Valamilyen nagy ünnepnél, pl. egy-egy keresztény konferenciánál, nem az a legfontosabb, hogy a külső rendezés jól menjen, hanem hogy a lélek, amely az egészben munkálkodik, az Úrtól irányíttassék, s akkor egészen bizonyosan jól és szép rendben mennek a külső dolgok is. Vargha Gy.-né.